

El Diacrític | | Actualitzat el 07/03/2023 a les 18:45

Esperava

«Però semblava que ningú no ho veia. Ni les veïnes, ni la seva mare. Ni les germanes, ni la sogra... Ningú no li'n deia res i a ella l'avergonyia, explicar-ho, i potser ja no feia falta, ja no tornaria a passar»

«No el va veure venir. El cop al cap la va fer rodar per terra. Aquesta vegada, la pallissa era mortal»

Que els nens fossin més grans. Que ho poguessin entendre. Eren encara tan petits... i els nens necessiten un pare, ja se sap.

Esperava que, si ho tenia sempre tot net, si tenia els àpats a punt, si era complaent en el llit... potser no la insultaria més. Però se sentia tan poca cosa... amb el temps, s'havia anat encongint, sota els seus petits menyspreus.

Esperava.

Potser ell canviaria. Li ho havia promès. Li ho deia sempre, i semblava sincer. Deia que l'estimava... li portava flors, a vegades. Un braçalet, fins i tot, i no era pas ben barat. Tornava a ser el d'abans, durant uns dies. Tornaven a ser una família. Els nens estaven contents. Ella s'arreglava, es tenyia els cabells, es pintava els llavis ben vermells, es feia les ungles. Li va regalar un vestit...

Esperava que, de mica en mica, les coses canviarien. Li havia sabut molt de greu, aquella empenta. Aquella bufetada. Aquell cop de puny. Estava molt avergonyit. Li havia demanat perdó. Li ho deia plorant. Feia moltes hores, a la feina. Allò l'anava minant, ho havia d'entendre.

Esperava.

Hi havia dies de calma. Ell, en el fons, l'estimava. Hi havia dies feliços, però sempre penjats a la corda fluixa. Un equilibri cada vegada més difícil.

La pallissa va ser més grossa. Ja no podia amagar els ulls de vellut i el braç trencat. «Vaig caure de les escales», va dir al metge. I el metge la va mirar amb cara de no creure-s'ho, però no va dir res.

La va cuidar. Va venir la seva mare, uns quants dies.

Però semblava que ningú no ho veia. Ni les veïnes, ni la seva mare. Ni les germanes, ni la sogra... Ningú no li'n deia res i a ella l'avergonyia, explicar-ho, i potser ja no feia falta, ja no tornaria a passar.

Però en el fons sabia que no hi havia res a fer. Que ja no la tornaria a estimar. Que ja no el tornaria a estimar.

Esperava poder-se'n separar com a amics. Poder compartir els nens sense rancúnia. Però no sabia on anar. No tenia feina. No tenia casa.

Esperava.

Però ara els nens ja s'adonaven de tot. Ploraven i s'amagaven, quan a casa hi havia crits. Tenien por.

I ella també, també tenia molta por. Qualsevol petit problema l'encenia. Si no tenia la camisa a punt. Si gastava massa. Si estava cansada. Volaven plats, cendrers. Cridava. Li pegava i deia que no ho havia volgut fer, però que ella en tenia la culpa, que s'havia abandonat. Que no feia goig. Que sempre estava trista...

Esperava poder-ho dir a algú. Si ho denunciava, l'ajudarien? Però on? Com? Quan? Estava molt sola. Molt enfonsada. Plorava cada nit.

Esperava. Però quan la va deixar mig morta, aquell dia, ensangonada i plena de blaus se'n va anar d'una revolada a denunciar-ho, sense pensar-hi més. Li van fer moltes preguntes: per què no ho havia dit abans? No ho havia vist ningú? En tenia proves? Quin vestit portava?

Esperava que ara, amb l'ordre d'allunyament en curs, ell tindria por. Però no sabia on anar, havia de compartir la casa amb ell encara uns dies. Li van dir que li buscarien un lloc. Que aniria de pressa. Que anés fent l'equipatge, discretament, i potser podia portar uns dies els nens amb la seva mare...

No el va veure venir. El cop al cap la va fer rodar per terra. Aquesta vegada, la pallissa era mortal.

Els nens, ara, qui sap on anirien. El seu record, ara, s'esborraria. I també, potser, el seu nom.